Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
2 Φεβρουαρίου, 2022

Και περιμένει...

Από τα πιο σπάνια και δυναμικά όπλα.

Με την προϋπόθεση πως δεν είναι αποτέλεσμα πείσματος. Απόκρυψης της αλήθειας. Αρρωστημένης φαντασίας.

Η σιγή είναι το πιο δυνατό όπλο, όταν είναι υπέρβαση του εγώ μας. Εμπιστοσύνη στη δύναμη της αλήθειας. Και στην παντοδυναμία του Θεού.

Μας αρέσει βέβαια να φωνάζουμε. Απολογούμαστε. Αντιδρούμε. Και μάλιστα όταν αδικούμαστε.

Χρησιμοποιούμε τότε το λόγο πρόχειρα.

Υβριστικά ίσως.

Παράλογα.

Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν όταν αδικούμαστε; Όταν διωκόμαστε;

Αν ο λόγος μας θα πέσει στο κενό;

Τότε η σιωπή είναι το πιο δυνατό όπλο μας.

Με την προϋπόθεση βέβαια, πως πιστεύουμε στη δύναμη της αλήθειας που θα λάμψει. Και στην παντοδυναμία του Θεού που θα επέμβει.

Με τη σιωπή ο άνθρωπος χαμηλώνει την ένταση. Διακόπτει τη συνέχεια. Ταπεινώνεται. Σβήνει το θυμό.

Αν ο άνθρωπος σιωπά, για να μην γίνουν τα πράγματα χειρότερα. Αν υποχωρεί. Αν ανέχεται. Αν αποσύρεται. Αν ελαχιστοποιεί τα δικαιώματά του, για χάρη της ειρήνης. Της ενότητας. Της αγάπης. Τότε κερδίζει.

Ηρωική λοιπόν η σιωπή.

Ναι. Ο άνθρωπος όταν προκαλείται, αισθάνεται την ανάγκη να υπερασπίσει τον εαυτό του. Να μιλήσει. Να δικαιολογηθεί. Να αμυνθεί.

Η σιωπή θέλει σοφή γνώση. Αυτοκυριαρχία. Ταπείνωση.

Εμείς άραγε ξέρουμε πότε να μιλήσουμε; Να σιωπήσουμε; Ν' αντιδράσουμε;

Ο γέροντας προφητεύει.

Η Παναγία ακούει σιωπηλή.

Παραμένει σκεφτική. Προβληματισμένη.

Και περιμένει...

+ο π.Γ.

Μήπως ό,τι θαρρούμε βασίλεμα
γλυκοχάραμα αυγής είναι πέρα;
Κι αντί νά 'ρθει μια νύχτα αξημέρωτη,
ξημερώνει μια αβράδιαστη μέρα;

Γεώργιος Δροσίνης.

"Νυν απολύεις..."

Ο Χριστός ζούσε ως άνθρωπος. Δεν έκανε τον άνθρωπο· ήταν άνθρωπος. Αλλά το λέει επιπλέον, για να το ακούσουμε και εμείς.

"Πάτερ, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο". Και σήμαινε αυτό: "Αν είναι δυνατόν, Πάτερ, να μη σταυρωθώ"· αυτό σήμαινε σε τελευταία ανάλυση. Όμως είπε στη συνέχεια: "Πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ". "Όχι όμως όπως θέλω εγώ·όπως θέλεις εσύ". Και γνωρίζουμε ότι τελικά δεν έγινε αυτό που ζητούσε ο Χριστός ως άνθρωπος, και που είχε δικαίωμα να το ζητάει· αλλά ως εκεί όμως, απλώς να το ζητάει να το πει.

Έπρεπε να πει και τη συνέχεια, όπως και είπε: "Πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως σύ". Και τελικά έγινε αυτό που ήθελε ο Πατέρας, όχι αυτό που ήθελε η ανθρώπινη φύση του Χριστού. Και εδώ βλέπουμε στην πράξη αυτό που λέει ο Κύριος: "Ου ποιω το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα του πέμψαντός με Πατρός".

Όπως είπαμε, το θέλημα του Χριστού είναι αναμάρτητο. Δεν είναι κάτι αμαρτωλό, ώστε να πούμε ότι αφήνει το αμαρτωλό, για να κάνει το άγιο θέλημα του Θεού. Όχι. Και το ανθρώπινο θέλημα, το οποίο πρέπει να υποταχθεί στο θέλημα του ουρανίου Πατρός. Και το βλέπουμε αυτό εκεί στον κήπο της Γεθσημανή και στο ότι τελικά δέχθηκε τον Σταυρό και, όπως λέει ο απόστολος Παύλος: "Εγένετο υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού".

Αυτό λοιπόν, που έκανε ο Χριστός ο οποίος είπε: "Πάτερ, ει δυνατόν, εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο· πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ" αυτό καλείται να κάνει ο κάθε χριστιανός που θέλει να είναι μιμητής του Χριστού, που θέλει να ακολουθήσει τον Χριστό και να ζήσει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Ναι, αυτό πρέπει να κάνει. Να πει το ένα, να πει όμως και το άλλο.

Με ρωτούν διάφοροι στην Ελλάδα: "Μπορώ να ζητώ εκείνο;" "Να ζητάς, λέω, ό,τι θέλεις, μη διστάζεις καθόλου, αρκεί στο τέλος να λες με όλη σου την καρδιά, προθυμότατα-προθυμότατα: "Πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ". "Όμως, Θεέ μου, ας γίνει το θέλημά σου".

Και να είναι κανείς αποφασισμένος να δεχθεί ό,τι επιτρέψει ο Θεός. Και εδώ πάλι μπορεί να περάσει μια κάποια, αν επιτρέπεται να πω-ας μη χρησιμοποιήσω τη λέξη πονηριά- μια κάποια ιδιοτέλεια: "Στάσου να πω

στον Θεό "ας γίνει το θέλημά σου, Θεέ μου", αλλά με την κρυφή ελπίδα μήπως έτσι τον πείσω να γίνει τελικά πάλι το θέλημά μου". Όχι. Όχι έτσι. (Αρχιμ. Συμεών Κραγιόπουλος)

* * *

Το παιδί πόνος

Οι μητέρες ας μην εμποδίζουν το θαύμα, που τους χαρίζει ο Θεός. Ας μην λησμονούν, ότι το παιδί είναι για τη μητέρα "πτώσις και ανάστασις" (Λουκ. β' 32).

Οπωσδήποτε όμως το παιδί για τη μητέρα είναι και κάτι ακόμα. Είναι πόνος. Πόνος όμως, που γεννάει τη χαρά. Το είπε κατά την Υπαπαντή ο Συμεών στην προφητεία του προς την Παναγία: "Σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία" (Λουκ. β' 35).

* * *

Μαχαίρι κοφτερό ο πόνος, που ξέσκισε την καρδιά της Παναγίας, όταν αντίκρυσε το Παιδί της να σταυρώνεται από τον κόσμο και για τον κόσμο. Ο δικός της πόνος, χαρά του κόσμου· χαρά λυτρωτική.

Πονάει η μητέρα. Ο πόνος του τοκετού είναι μικρός μπροστά σε άλλους πόνους, που η πορεία της ζωής της επιφυλάσσει.

* * *

Πονάει η καρδιά της μητέρας, όταν το παιδί της βασανίζεται από κάποια αρρώστια.

Πονάει, όταν το παιδί της το περιφρονεί ο κόσμος.

* * *

Πονάει, όταν το παιδί της γίνεται εξάρτημα της αμαρτίας, αιχμάλωτο παθών και άβουλο νούμερο σε σκοτεινά κυκλώματα.

Πονάει! Αλλ' ας μη λησμονούμε, ότι όποιος κάνει το καθήκον του, δεν χάνει τελικά τη χαρά του.

Υπάρχει χαρά, που δεν περνάει από τον πόνο; Δεν υπάρχει για τον πιστό πόνος, που δεν μεταστοιχειώνεται σε χαρά. Από τη θλίψη, προέρχεται η χαρά, όπως από τη σύνθλιψη των σταφυλιών εξάγεται το γλυκό κρασί. (Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκης)

Οι Βυθομετρήσεις" είναι παράρτημα του περιοδικού "Πυρσός" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των Δώδεκα").Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760